

Bratislava, dňa 16. 4. 2025
Sp. zn.: UOO-269/2025
Č. r.: 2101/2025

ROZHODNUTIE

Predsedička Úradu na ochranu oznamovateľov, so sídlom Námestie slobody 2919/29, 811 06 Bratislava (ďalej aj ako „**predsedníčka úradu**“ alebo „**odvolací orgán**“ alebo „**druhostupňový správny orgán**“), ako orgán príslušný na konanie podľa § 57 ods. 2 a § 58 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „**správny poriadok**“) vo veci odvolania zo dňa 18. 2. 2025 účastníka konania **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866** (ďalej len „**účastník konania**“), doručeného Úradu na ochranu oznamovateľov dňa 19. 2. 2025, proti rozhodnutiu Úradu na ochranu oznamovateľov, Námestie slobody 2919/29, 811 06 Bratislava, (ďalej len „**úrad**“), číslo spisu: UOO-148/2025 (UOO-558/2024), č. r. 739/2025 zo dňa 3. 2. 2025 (ďalej aj „**prvostupňové rozhodnutie**“ alebo „**napadnuté rozhodnutie**“) vydaného vo veci správneho deliktu podľa § 19 ods. 3 zákona č. 54/2019 Z. z. o ochrane oznamovateľov protispoločenskej činnosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „**zákon č. 54/2019 Z. z.**“ alebo „**zákon o ochrane oznamovateľov**“) rozhodla, že odvolanie účastníka konania podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku

z a m i e t a a prvostupňové rozhodnutie **p o t v r d z u j e**.

Odôvodnenie

1. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866 (ďalej len „**účastník konania**“) podal proti prvostupňovému rozhodnutiu odvolanie podľa § 53 a nasl. správneho poriadku v zákonom stanovenej lehote na správnom orgáne, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal.

A. Rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu

2. Prvostupňový správny orgán napadnutým rozhodnutím uložil účastníkovi konania pokutu podľa § 19 ods. 3 zákona č. 54/2019 Z. z. vo výške 6 000 eur (slovom: šesťtisíc eur) za to, že naplnil skutkovú podstatu správneho deliktu podľa § 19 ods. 3 zákona o ochrane oznamovateľov. Účastník konania porušil povinnosti vyplývajúce z ustanovenia § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov, a to tým, že bez súhlasu úradu vydal v služobnom pomere Personálny rozkaz riaditeľa Úradu inšpekčnej služby voči chránenému oznamovateľovi, ktorému bola udelená ochrana v zmysle § 4 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov.
3. Prvostupňový správny orgán posúdil rozhodnutie účastníka konania o preložení a súčasnom odvolaní z doterajšej funkcie podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „**zákon č. 73/1998 Z. z.**“), t. j. Personálny rozkaz riaditeľa Úradu inšpekčnej služby č. 102 zo dňa 26. 3. 2024, ako pracovnoprávny úkon podľa zákona o ochrane oznamovateľov. V tejto súvislosti prvostupňový správny orgán vychádzal a poukázal na znenie § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov, v zmysle ktorého je pracovnoprávnym úkonom aj rozhodnutie v pracovnoprávnom vzťahu, pritom na účely zákona o ochrane oznamovateľov je podľa § 2 písm. e) je pracovnoprávnym vzťahom aj služobný pomer.

4. Vo vzťahu k personálnemu rozkazu podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. (ďalej ako „**personálny rozkaz**“) prvostupňový správny orgán ďalej posudzoval, či tento spadá do rámca povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov, ako aj to, či bol vykonaný v čase, kedy poskytnutá ochrana dotknutého oznamovateľa nadobudla účinky.
5. V napadnutom rozhodnutí prvostupňový správny orgán konštatoval, že z podkladov pre rozhodnutie zistil, že personálny rozkaz bol vydaný v čase, keď bola účinná ochrana podľa § 4 ods. 1 a § 7 zákona o ochrane oznamovateľov.
6. Prvostupňový správny orgán v napadnutom rozhodnutí uviedol, že momentom poskytnutia ochrany prokurátorom podľa § 4 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov vznikla služobnému úradu povinnosť konať vo vzťahu k chránenému oznamovateľovi v režime definovanom v § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov. V zmysle tohto ustanovenia platí, že služobný úrad môže vydať rozhodnutie v služobnom pomere voči chránenému oznamovateľovi len so súhlasom úradu. Z uvedeného pravidla existujú vo vzťahu k osobám v služobnom pomere tri výnimky: i) poskytnutie súhlasu chráneným oznamovateľom s rozhodnutím, ii) ide o rozhodnutie, ktorým sa priznáva nárok alebo iii) ak ide o rozhodnutie v služobnom pomere súvisiacom so skončením služobného pomeru, ktorý je dôsledkom právnej skutočnosti, ktorá nezávisí od posúdenia zamestnávateľa.
7. Podľa prvostupňového správneho orgánu v prípade personálneho rozkazu nebola splnená žiadna z vyššie uvedených výnimiek z povinnosti postupovať podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov a účastník konania porušil povinnosť vyžiadať si súhlas úradu v zmysle § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov.

B. Doterajší priebeh konania

8. Dňa 12. 4. 2024 bolo prvostupňovému správne mu orgánu zo strany chráneného oznamovateľa XXXXXXXXXXXX (ďalej aj ako „**oznamovateľ**“ alebo „**chránený oznamovateľ**“) doručené podanie označené ako „Oznámenie o negatívnom pracovnoprávnom úkone voči chránenému oznamovateľovi“ zo dňa 10. 4. 2024 (ďalej len „**podanie zo dňa 10. 4. 2024**“). Podaním zo dňa 10. 4. 2024 chránený oznamovateľ oznámil prvostupňovému správne mu orgánu, že dňa 27. 3. 2024 mu mal byť zamestnávateľom vyhlásený personálny rozkaz riaditeľa Úradu inšpekčnej služby č. 102 zo dňa 26. 3. 2024, ktorým mal byť dňom 1. 4. 2024 preložený podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. na Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Leviciach Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Nitre, služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Podľa chráneného oznamovateľa personálny rozkaz riaditeľa Úradu inšpekčnej služby č. 102 zo dňa 26. 3. 2024 je negatívny pracovnoprávny úkon voči jeho osobe, na ktorý zákon č. 54/2019 Z. z. predpokladá jeho súhlas, resp. súhlas úradu. Podaním zo dňa 10. 4. 2024 chránený oznamovateľ oznámil prvostupňovému správne mu orgánu zámer podať voči vyššie uvedenému personálnemu rozkazu odvolanie, v ktorom mal popísať všetky relevantné skutočnosti, ktoré priložil ako prílohu k podaniu zo dňa 10. 4. 2024.
9. Prvostupňový správny orgán v súlade s ustanovením § 18 správneho poriadku začal správne konanie vo veci správneho deliktu podľa § 19 ods. 3 zákona č. 54/2019 Z. z. O začatí správneho konania bol účastník konania upovedomený listom č. 5166/2024 zo dňa 14. 11. 2024, ktorý mu bol doručený dňa 15. 11. 2024.
10. Prvostupňový správny orgán v súlade s § 33 ods. 2 správneho poriadku prostredníctvom upovedomenia o začatí správneho konania umožnil účastníkovi konania pred vydaním rozhodnutia vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť doplnenie tohto správneho konania. Zároveň vyzval účastníka konania k predloženiu písomností potrebných pre správne konanie a to v lehote 7 pracovných dní odo dňa doručenia upovedomenia o začatí konania.
11. Dňa 25. 11. 2024 účastník konania doručil prvostupňovému správne mu orgánu žiadosť o predĺženie lehoty č. SL-OSA-84/2024 zo dňa 25. 11. 2024, ktorou žiadal o predĺženie lehoty na vyjadrenie a zaslanie požadovaných dokumentov v termíne do 9. 12. 2024 z dôvodu toho, že je potrebné zosumarizovať stanoviská a vyžiadať dokumenty od vecne dotknutých orgánov. Listom č. 5344/2024 zo dňa 26. 11. 2024 prvostupňový správny orgán predĺžil účastníkovi konania lehotu na vyjadrenie sa a predloženie požadovaných dokumentov do 6. 12. 2024.

12. Dňa 5. 12. 2024 účastník konania doručil prvostupňovému správneému orgánu svoje vyjadrenie č. SP-OSA-84/2024 zo dňa 5. 12. 2024 (ďalej len „**vyjadrenie**“) bez požadovaných dokumentov. Vo vyjadrení účastník konania k personálnemu rozkazu riaditeľa Úradu inšpekčnej služby č. 102 uvádza, že ním bol chránený oznamovateľ podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. dňom 1. 4. 2024 preložený na Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Leviciach Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Nitre služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a súčasne bol dňom 31. 3. 2024 odvolaný z jeho doterajšej funkcie staršieho vyšetrovateľa 1. oddelenia vyšetrovania odboru inšpekčnej služby Západ útvaru Inšpekcie Úradu inšpekčnej služby a to z dôvodu zrušenia jeho doterajšej funkcie v dôsledku organizačných zmien, ku ktorým došlo organizačným opatrením ministra vnútra Slovenskej republiky č. 7/2024. Podľa účastníka konania malo byť chránenému oznamovateľovi zároveň oznámené, že mu s poukazom na § 35 ods. 10 zákona č. 73/1998 Z. z. patrí doterajší plat po dobu 6 mesiacov, ak je to pre neho výhodnejšie. Účastník konania vo vyjadrení ďalej uviedol, že chránený oznamovateľ podal proti personálnemu rozkazu riaditeľa Úradu inšpekčnej služby č. 102 odvolanie, ktorému nebolo vyhovené v rámci autoremedúry a bolo postúpené spolu s podkladovým materiálom komisii ministra vnútra Slovenskej republiky. Minister vnútra Slovenskej republiky mal rozhodnutím č. p. SPSČ-PO3-2024/003142-004 zo dňa 28. 6. 2024 odvolanie zamietnuť a napadnuté rozhodnutie – personálny rozkaz riaditeľa Úradu inšpekčnej služby č. 102 potvrdiť.
13. Podľa účastníka konania vydaniu personálneho rozkazu riaditeľa Úradu inšpekčnej služby č. 102 malo predchádzať organizačné opatrenie ministra o vykonaní zmien v tabuľkách zloženia a počtov, čím malo dôjsť k presystematizovaniu organizácie celého Úradu inšpekčnej služby a nemalo dôjsť k cielenému zrušeniu jednej funkcie (chráneného oznamovateľa). Personálny rozkaz riaditeľa Úradu inšpekčnej služby č. 102 bol až následkom, t. j. legitímnou konzekvenciou systemizačných zmien na základe organizačného opatrenia ministra. Ani prípadným jeho zrušením by nedošlo k zrušeniu vydaného organizačného opatrenia ministra, pretože skutkový a právny stav v podobe existencie organizačného opatrenia tu naďalej existuje a na jeho základe by aj po prípadnom zrušení personálneho rozkazu bolo potrebné vo veci prevedenia a následného odvolania z doterajšej funkcie rozhodnúť, keďže organizačné opatrenie ministra o zrušení doterajšej funkcie menovaného ostalo zachované a teda nezmenené. Podľa účastníka konania priznanie postavenia chráneného oznamovateľa má zamedziť nepriaznivým úkonom zamestnávateľa proti zamestnancovi, napríklad pred znížením platu, zrážkou z platu, preradením na nižšiu prácu alebo predčasným ukončením pracovného pomeru, čo však nie je prípad chráneného oznamovateľa, ktorý bol odvolaný z jeho doterajšej funkcie z dôvodu, že táto titulom organizačného opatrenia ministra zanikla. Podľa účastníka konania chránenému oznamovateľovi nebol v priamej príčinnej súvislosti s podaným oznámením znížený plat ani nebol v dôsledku uvedeného preradený na nižšiu funkciu. Účastník konania tvrdí, že takýto krok, v podobe zníženia platu alebo preradenia na nižšiu funkciu by bol nevyhnutne viazaný na vydanie rozhodnutia (personálneho rozkazu), čo sa však nestalo.
14. Účastník konania ďalej vo vyjadrení tvrdí, že priamym následkom týchto systemizačných zmien nemal byť len jediný personálny rozkaz a nemalo sa jednať o účelový krok zameraný na chráneného oznamovateľa. Chránený oznamovateľ mal byť následne ustanovený do inej voľnej funkcie, podľa potrieb Policajného zboru. Podľa účastníka konania jeho postup nemal odvetný charakter, a je dôsledkom zmien vykonaných v tabuľke zloženia a počtov v systemizácií a organizácií Úradu inšpekčnej služby. Vo vyjadrení, účastník konania ďalej uvádza, že chránený oznamovateľ nebol prevedený ani preložený z jeho funkcie, ktorá by mala ostať zachovaná alebo bola zrušená a z toho dôvodu bolo prevedenie do inej voľnej funkcie nevyhnutným následkom. Účastník konania ďalej vo svojom vyjadrení poukázal na to, že služobný pomer sa zakladá k štátu a štátnou službou sa rozumie plnenie úloh Policajného zboru policajtom v služobnom úrade alebo v zahraničí a príslušník policajného zboru môže vykonávať štátnu službu kdekoľvek v rámci aj mimo územia Slovenskej republiky v závislosti od potrieb Policajného zboru.
15. Vo vyjadrení účastník konania považuje začatie správneho konania za neopodstatnené, nedôvodné, predčasné, účelové a nelegitímne, nemajúce oporu v objektívnom práve ani v dôkazoch, z ktorých úrad pri začatí tohto konania vychádzal. Predmetné dokumenty nijakým spôsobom nemajú preukazovať porušenie povinností zo strany účastníka konania. Podľa účastníka konania prijatiu personálneho rozkazu č. 102 došlo v dôsledku prijatej organizačnej zmeny na základe organizačného opatrenia ministra číslo 7/2024. Priamym dôvodom (príčinou) následného vydania personálneho rozkazu (príčinná súvislosť) bola vyššie označená organizačná zmena (resp. organizačné opatrenie ministra vnútra SR). Z uvedeného

dôvodu tu absentuje priama príčinná súvislosť medzi oznámením protispoločenskej činnosti a personálnym rozkazom č. 102 a neexistuje tu žiaden kauzálny nexus. Účastník konania považuje označenie personálneho rozkazu č. 102 ako negatívneho pracovnoprávneho úkonu za nenáležité a ničím nepodložené skresľovanie faktov dôvodiac, že organizačným opatrením nedošlo k zrušeniu len doterajšej funkcie chráneného oznamovateľa.

16. Účastník konania vo vyjadrení tiež namieta, že organizačné opatrenie ministra nie je možné považovať za pracovnoprávny úkon z dôvodu toho, že nesmeruje voči konkrétnej osobe, je neurčité, nepracuje s konkrétnymi osobami ale s tabuľkou s prideleným identifikačným číslom bez mena. Pracovnoprávny úkon podľa účastníka konania smeruje voči konkrétnej osobe a vychádza z jej popisu služobnej činnosti a personálny rozkaz č. 102/2024 bol iba realizáciou prijatého organizačného opatrenia ministra, preto sa nejednalo o rozhodnutie vychádzajúce zo služobnej činnosti menovaného.
17. Účastník konania ďalej namieta nesprávny právny až účelový výklad § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z. dôvodiac, že výklad práva, rovnako ako prieskum zákonnosti postupov a rozhodnutí orgánov verejnej správy, patrí jednoznačne pod pôsobnosť súdov poukazujúc pritom na čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 142 Ústavy Slovenskej republiky. Podľa účastníka konania je súd jedinou oprávnenou autoritou konštatovať porušenie či neporušenie § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z. Podľa účastníka konania je začatie správneho konania predčasné, keďže o tom, či bol alebo nebol potrebný súhlas úradu na vydanie personálneho rozkazu je oprávnený rozhodnúť jedine príslušný súd. Začatie deliktúálneho konania by podľa účastníka konania prichádzalo do úvahy až po právoplatnom rozhodnutí vecne príslušného správneho súdu o správnej žalobe, v ktorej by správny súd konštatoval nezákonnosť postupu účastníka konania. Podľa účastníka konania správne konanie bolo začaté bez právoplatného súdneho rozhodnutia, pričom samotné ustanovenie § 19 ods. 3 zákona č. 54/2019 upravujúce možnosť ukladania pokút, predpokladá jednoznačné preukázanie povinnosti získania predchádzajúceho súhlasu na konkrétne konanie. Účastník konania dodáva, že právny názor správneho orgánu odlišného od právneho názoru účastníka konania je bez právneho významu, pretože právne záväzný výklad práva patrí výlučne do právomoci príslušných súdnych autorít.
18. Účastník konania navrhuje, vzhľadom na to, že súd nekonštatoval porušenie povinností účastníka konania vyplývajúcich z § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z. a na to, že opatrenie ministra vnútra nie je pracovnoprávnym úkonom začaté konanie prerušiť až do právoplatného rozhodnutia správneho súdu vo veci zákonnosti postupu a rozhodnutí účastníka konania. Alternatívne navrhuje konanie podľa § 30 ods. 1 písm. h) správneho poriadku prerušiť z dôvodu, že neboli hodnoverne preukázané skutočnosti odôvodňujúce začatie konania.
19. Prvostupňový správny orgán v súlade s § 37 ods. 1 správneho poriadku vyzval účastníka konania listom č. 6006/2024 zo dňa 17. 12. 2024, ktorý mu bol doručený dňa 19. 12. 2024 na predloženie listín: Rozhodnutie č. SPSČ-PO3-2024/003142-004 zo dňa 28. 6. 2024 spolu s dokladom o jeho doručení, resp. dokladom o doručení jeho odpisu dotknutej osobe, Personálny rozkaz riaditeľa Úradu inšpekčnej služby č. 102 zo dňa 26. 3. 2024 spolu s dokladom preukazujúcim deň vyhlásenia, resp. doručenia tohto rozkazu dotknutej osobe, Opatrenie Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. VII/2 Gv 63/22/1000- 70 zo dňa 5. 10. 2023 spolu s jednoznačným identifikátorom entity registratúry podľa § 6 ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 410/2015 Z. z. o podrobnostiach výkonu správy registratúry orgánov verejnej moci a o tvorbe spisu (ďalej len „**vyhláška č. 410/2015 Z. z.**“) a odtlačkom prezentačnej pečiatky podľa § 6 ods. 3 vyhlášky č. 410/2015 Z. z. a Nariadenie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 7/2019 o Úrade inšpekčnej služby. Vzhľadom na skutočnosť, že účastník konania v stanovenej lehote úradu požadované listiny nepredložil, bol listom č. 184/2025 zo dňa 10. 1. 2025 opätovne vyzvaný na ich predloženie.
20. Dňa 15. 1. 2025 bolo prvostupňovému správne mu orgánu doručené podanie účastníka konania označené ako „Upovedomenie Úradu na ochranu oznamovateľov o začatí správneho konania sp. zn. UOO-558/2024 zo dňa 17.12.2024 - zaslanie dokumentov“ zo dňa 15. 12. 2024, ktorým reagoval na výzvu úradu č. z.: 6006/2024 zo dňa 17. 12. 2024 a č. z. 184/2025 zo dňa 10. 1. 2025 a predložil požadované listiny.
21. Prvostupňový správny orgán úkonom označeným ako „Žiadosť o predĺženie lehoty na rozhodnutie“ č. z. 203/2025 zo dňa 13. 1. 2025 požiadal predsedníčku úradu ako odvolací orgán podľa § 58 ods. 3

správneho poriadku o predĺženie lehoty na rozhodnutie vo veci vedenej na úrade pod číslom spisu UOO-148/2025 (UOO-558/2024) podľa § 49 ods. 2 správneho poriadku, a to z dôvodu potreby zabezpečenia podkladov pre rozhodnutie, ako aj vzhľadom na zložitosť prípadu a povahu vecí. Predsedníčka úradu dňa 14. 1. 2025 žiadosti vyhovelá. O predĺžení lehoty na rozhodnutie podľa § 49 ods. 2 správneho poriadku bol účastník konania upovedomený listom č. 212/2025 zo dňa 15. 1. 2025, ktorý mu bol doručený dňa 15. 1. 2025.

22. Prvostupňový správny orgán listom č. 405/2025 zo dňa 21. 1. 2025, doručeným účastníkovi konania dňa 21. 1. 2025 vyzval účastníka konania pred vydaním rozhodnutia na oboznámenie sa s podkladom pre rozhodnutie a za tým účelom úrad stanovil termín na nahliadnutia do spisu. Dňa 24. 1. 2025 bol na úrade realizovaný úkon nahliadnutia do správneho spisu, na ktorom bolo účastníkovi konania umožnené, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohol vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku, o čom bol spísaný záznam č. 458/2025.

23. Podklad pre rozhodnutie v tomto správnom konaní tvorili nasledovné písomnosti:

1. Prílohy tvoriace súčasť upovedomenia o začatí konania č. 5166/2024 zo dňa 14. 11. 2024 a to:

- Oznámenie o negatívnom pracovnoprávnom úkone zo dňa 10. 4. 2024,
- Odvolanie voči Personálnemu rozkazu riaditeľa Úradu inšpekčnej služby č. 102 zo dňa 10. 4. 2024,
- Rozhodnutie č. SPSČ-PO3-2024/003142-004 zo dňa 28. 6. 2024,
- Žiadosť o poskytnutie informácií zo spisu č. UOO-164/2024 – odpoveď, č. 5022/2024 zo dňa 6. 11. 2024,
- Kópia písomnosti Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. VII/2 Gv 63/22/1000-72 zo dňa 5. 10. 2023 spolu s doručenkou,
- Kópia Opatrenia Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. VII/2 Gv 63/22/1000- 70 zo dňa 5. 10. 2023,
- Fotokópia personálneho rozkazu riaditeľa Úradu inšpekčnej služby č. 102 zo dňa 26. 3. 2024 výtlačok č. 5,

2. Písomnosť účastníka konania označená ako „Upovedomenie Úradu na ochranu oznamovateľov o začatí správneho konania sp. zn. UOO-558/2024 zo dňa 14. 11. 2024 – žiadosť o predĺženie lehoty“ č. SL-OSA-84/2024 zo dňa 25. 11. 2024,
3. Odpoveď č. 5344/2024 zo dňa 26. 11. 2024 označená ako „Upovedomenie Úradu na ochranu oznamovateľov o začatí správneho konania sp. zn. UOO-558/2024 zo dňa 14. 11. 2024 - žiadosť o predĺženie lehoty – odpoveď“,
4. Písomnosť účastníka konania označená ako „Upovedomenie Úradu na ochranu oznamovateľov o začatí správneho konania sp. zn. UOO-558/2024 zo dňa 14. 11. 2024 –vyjadrenie“ č. SLOSA-84/2024 zo dňa 5. 12. 2024,
5. Výzva č. 6006/2024 zo dňa 17. 12. 2024 označená ako „Výzva na predloženie listín“,
6. Výzva č. 184/2025 zo dňa 10. 1. 2025 označená ako „Výzva na predloženie listín – urgencia“,
7. Žiadosť o predĺženie lehoty na rozhodnutie č. 203/2025 zo dňa 13. 1. 2025,
8. Oznámenie č. 212/2025 zo dňa 15. 1. 2024 označené ako „Upovedomenie o predĺžení lehoty podľa § 49 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov“,
9. Písomnosť účastníka konania označená ako „Upovedomenie Úradu na ochranu oznamovateľov o začatí správneho konania sp. zn. UOO-558/2024 zo dňa 17. 12. 2024 – zaslanie dokumentov č. SL-OSA-84/2024 zo dňa 15. 12. 2024, ktorej súčasťou sú tieto písomnosti:

- Nariadenie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o Úrade inšpekčnej služby č. s. SKIS-OO2019/000717 zo dňa 30. 1. 2019,
  - Personálny rozkaz riaditeľa Úradu inšpekčnej služby č. 102 zo dňa 26. 3. 2024 výtlačok č. 5,
  - Personálny rozkaz riaditeľa Úradu inšpekčnej služby č. 102 zo dňa 26. 3. 2024,
  - Rozhodnutie č. SPSČ-PO3-2024/003142-004 zo dňa 28. 6. 2024 spolu s doručenkou,
  - Opatrenie Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. VII/2 Gv 63/22/1000- 70 zo dňa 5. 10. 2023 spolu s doručenkou.
24. Prvostupňový správny orgán napadnutým rozhodnutím **uložil účastníkovi konania pokutu** za to, že svojim konaním **naplnil skutkovú podstatu správneho deliktu podľa § 19 ods. 3 zákona č. 54/2019 Z. z.** V zmysle napadnutého rozhodnutia účastník konania porušil povinnosti vyplývajúce z ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z. tým, že vydal voči chránenému oznamovateľovi - XXXXXXXXXXXX, bez súhlasu úradu, Personálny rozkaz riaditeľa Úradu inšpekčnej služby č. 102 zo dňa 26. 3. 2024 (vydaný v Bratislave), ktorý vzal chránený oznamovateľ na vedomie dňa 27. 3. 2024 a ktorým bol chránený oznamovateľ podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. dňom 1. 4. 2024 preložený na Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Leviciach Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Nitre, služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a súčasne dňom 31. 3. 2024 odvolaný z doterajšej funkcie staršieho vyšetrovateľa 1. oddelenia vyšetrovania odboru inšpekčnej služby Západ útvaru inšpekcie Úradu inšpekčnej služby, čím sa účastník konania dopustil správneho deliktu podľa § 19 ods. 3 zákona č. 54/2019 Z. z., za čo sa mu prvostupňový správny orgán uložil **pokutu vo výške 6 000 eur** (slovom: šesťtisíc eur).
25. Rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu bolo účastníkovi konania doručené dňa 4. 2. 2025.
26. Účastník konania podal proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu v zákonom stanovenej lehote odvolanie sp. č. SL-OSA-84/2024 zo dňa 18. 2. 2025 označené ako „Rozhodnutie Úradu na ochranu oznamovateľov č. UOO-148/2025 zo dňa 4. 2. 2025 vo veci správneho deliktu podľa § 19 ods. 3 zákona č. 54/2019 Z. z. o ochrane oznamovateľov protispoločenskej činnosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov – ODVOLANIE“ (ďalej len „**odvolanie**“), ktoré bolo prvostupňovému správne mu orgánu doručené dňa 19. 2. 2025. Podľa účastníka konania napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v jeho normatívnej časti v súlade s požiadavkami predpokladanými správnym poriadkom, je nesprávne právne posúdené a predčasné. Napadnuté rozhodnutie nerešpektuje základné pravidlá správneho konania, princíp analogického využitia trestnoprávných garancií, keďže nerešpektuje základné procesné práva účastníka konania, je neurčité, vnútorne rozporné a nezrozumiteľné, v dôsledku porušenia zásady materiálnej pravdy je vo viacerých smeroch neodôvodnené, a preto nepreskúmateľné, pretože je výsledkom svojvoľného a účelového postupu správneho orgánu, ktorý na seba samoučelne preberá kompetencie, ktoré mu neprislúchajú. Účastník konania v odvolaní namietal arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia, jeho neúplnosť a nesprávne posúdenie veci, čím sa má dostávať do rozporu s objektívnym právom tak v procesnej ako aj v hmotnoprávnej rovine. Z uvedených dôvodov účastník konania navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť postupom podľa § 57 ods. 1 správneho poriadku, eventuálne ak k takému postupu nedôjde, navrhol odvolaciemu orgánu napadnuté rozhodnutie pre jeho nezákonnosť, podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku zrušiť a vrátiť na nové prejednanie a rozhodnutie podľa § 59 ods. 3 správneho poriadku.
27. Prvostupňový správny orgán sa zaoberal odvolacími námietkami účastníka konania a v odvolaní neidentifikoval žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali o veci rozhodnúť v rámci autoremedúry podľa § 57 ods. 1 správneho poriadku. Na základe uvedeného v súlade s § 57 ods. 2 správneho poriadku postúpil spis na rozhodnutie druhostupňovému správne mu orgánu.
28. Druhostupňový správny orgán pri rozhodovaní o odvolaní preskúmal napadnuté rozhodnutie spolu so súvisiacim spisovým materiálom vrátane jeho podkladov ako aj postup, ktorý rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu predchádzal.

C. Právny rámec

29. Podľa § 1 ods. 4 zákona č. 54/2019 Z. z. nikto nesmie hroziť odvetným opatrením alebo postihovať odvetným opatrením oznamovateľa alebo
- a) blízku osobu oznamovateľa,
  - b) fyzickú osobu – podnikateľa alebo právnickú osobu, ktorú oznamovateľ ovláda, v ktorej má účasť, v ktorej vykonáva funkciu člena orgánu právnickej osoby, alebo pre ktorú vykonáva pracovnú činnosť,
  - c) fyzickú osobu – podnikateľa alebo právnickú osobu, ktorá ovláda právnickú osobu, v ktorej má oznamovateľ účasť alebo v ktorej vykonáva funkciu člena orgánu právnickej osoby, d) osobu, ktorá oznamovateľovi poskytla pomoc v súvislosti s oznámením, a
  - e) zodpovednú osobu alebo osobu, ktorá sa podieľa na plnení úloh zodpovednej osoby.
30. Podľa § 2 písm. e) zákona č. 54/2019 Z. z. sa na účely tohto zákona rozumie pracovnoprávnym vzťahom pracovný pomer, dohody o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru, štátnozamestnanecký pomer alebo služobný pomer.
31. Podľa § 2 písm. i) zákona č. 54/2019 Z. z. sa na účely tohto zákona rozumie zamestnávateľom osoba, ktorá zamestnáva najmenej jednu fyzickú osobu v pracovnoprávnom vzťahu.
32. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z. ak prokurátor zistí, že oznamovateľ, ktorý podal žiadosť o poskytnutie ochrany podľa § 3 ods. 1, urobil kvalifikované oznámenie, bezodkladne mu poskytne ochranu podľa § 7 a túto skutočnosť písomne oznámi oznamovateľovi, zamestnávateľovi a úradu; oznamovateľovi sa spolu s týmto oznámením doručí aj poučenie o právach a povinnostiach, ktoré mu vyplývajú z postavenia chráneného oznamovateľa. Doručením oznámenia o poskytnutí ochrany zamestnávateľovi sa oznamovateľ stáva chráneným oznamovateľom.
33. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z. zamestnávateľ môže urobiť právny úkon alebo vydať rozhodnutie v pracovnoprávnom vzťahu (ďalej len „pracovnoprávny úkon“) voči chránenému oznamovateľovi, na ktorý nedal súhlas, len so súhlasom úradu; voči chránenému oznamovateľovi, ktorým je profesionálny vojak, sa súhlas úradu vyžaduje, len ak tak ustanovuje osobitný predpis. Súhlas úradu sa nevyžaduje, ak sa pracovnoprávnym úkonom priznáva nárok alebo ak ide o pracovnoprávny úkon súvisiaci so skončením pracovnoprávného vzťahu, ktorý je dôsledkom právnej skutočnosti, ktorá nezávisí od posúdenia zamestnávateľa.
34. Podľa § 19 ods. 3 zákona č. 54/2019 Z. z. úrad môže uložiť pokutu do 100 000 eur zamestnávateľovi, ktorý urobí voči osobe podľa § 1 ods. 4 pracovnoprávny úkon bez súhlasu úradu, ak sa súhlas vyžaduje, hrozí postihom odvetným opatrením alebo sa pokúsi o postih odvetným opatrením osoby podľa § 1 ods. 4, alebo zamestnávateľovi podľa § 10 ods. 1, ktorý zamestnáva najmenej 250 zamestnancov, ktorý porušil niektorú z povinností podľa § 10 ods. 1 až 8.
35. Podľa § 19 ods. 5 zákona č. 54/2019 Z. z. úrad pri ukladaní pokuty prihliada na závažnosť, spôsob, trvanie a následky protiprávneho konania a prihliadne aj na opakované porušenie povinnosti a na to, že sa týmto konaním alebo opomenutím konania porušili viaceré povinnosti.
36. Podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. policajť v služobnom pomere sa prevedie na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby, a ak to nie je možné, preloží sa na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného služobného úradu, ak nemôže naďalej vykonávať doterajšiu funkciu, pretože v dôsledku organizačných zmien sa zrušila jeho doterajšia funkcia.

D. Odvolanie účastníka konania a posúdenie odvolacieho orgánu

37. Účastník konania v podanom odvolaní namietá, že napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v súlade so správnym poriadkom a má sa javiť ako arbitrárne, nedostatočne odôvodnené a teda nepreskúmateľné ako aj nesprávne právne posúdené a predčasné.

38. Odvolací orgán preskúmal postup prvostupňového správneho orgánu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia, a to aj vzhľadom na námietky účastníka konania uvedené v odvolaní.

K bodu 25 napadnutého rozhodnutia

39. Účastník konania považuje podklady uvedené v bode 25 napadnutého rozhodnutia za nekorektné, zmatečné a bez právneho významu k prejedávanej veci vzhľadom na predmet tohto konania, ktorým je uloženie pokuty len voči jednému chránenému oznamovateľovi.
40. Odvolací orgán preskúmal administratívny spis ako aj námietku účastníka konania, pričom zistil, že účastník konania poukazuje na listinu č. VII/2 Gv 63/22/1000-72 zo dňa 5. 10. 2023, ktorou prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zaslal Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky celkovo 11 opatrení prokurátora, ktorými bola poskytnutá ochrana v zmysle 4 ods. 1 s poukazom na § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z. a ktoré sú v predmetnej listine aj vymenované. Súčasťou tejto listiny, resp. podkladu uvedeného v bode 25 napadnutého rozhodnutia je aj opatrenie prokurátora, ktorým bola poskytnutá ochrana chránenému oznamovateľovi XXXXXXXXXX. Vyššie uvedená **pisomnosť obsahuje aj opatrenie prokuratúra, ktorým bola poskytnutá ochrana osobe chráneného oznamovateľa**, pritom s jej doručením zákon č. 54/2019 Z. z. spája významné právne účinky. Odvolací orgán má za to, že práve doručením vyššie uvedenej písomnosti č. VII/2 Gv 63/22/100072 zo dňa 5. 10. 2023 ministerstvu ako zamestnávateľovi, v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z., nadobudla ochrana poskytnutá chránenému oznamovateľovi účinnosť. Odvolací orgán v tejto súvislosti konštatuje, že prvostupňový orgán správne zaradil uvedenú písomnosť do podkladov pre rozhodnutie.

K bodu 40 a 41 napadnutého rozhodnutia a k bodu 45 napadnutého rozhodnutia

41. Účastník konania namieta, že personálny rozkaz č. 102 nie je pracovnoprávnym úkonom, ale len deklaratórnym aktom reflektujúcim organizačné opatrenie ministra. V tejto súvislosti účastník konania poukazuje na organizačné opatrenie ministra č. 7/2024, ktoré podľa účastníka konania nebolo cielené na konkrétnu osobu, ale na celú štruktúru. Podľa účastníka konania Personálny rozkaz č. 102 bol len vykonaním organizačných zmien, a preto ho nemožno považovať za negatívny pracovnoprávny úkon.

Odvolací orgán k vyššie uvedeným námietkam účastníka konania uvádza, že personálny rozkaz č. 102 má znaky pracovnoprávneho úkonu podľa § 7 zákona č. 54/2019 Z. z. V ustanovení § 7 ods. 1 zákon označuje ako pracovnoprávne úkony právne úkony ako aj rozhodnutia v pracovnoprávnom vzťahu, pričom pracovnoprávnym vzťahom sa v zmysle § 2 písm. e) zákona č. 54/2019 Z. z. rozumie tak pracovný pomer ako aj štátnozamestnanecký pomer alebo služobný pomer. Personálny rozkaz č. 102 ovplyvnil postavenie chráneného oznamovateľa, tým že došlo k jeho preloženiu na iné služobné miesto. V tomto prípade personálny rozkaz č. 102 **reálne menil právne postavenie chráneného oznamovateľa**, pritom ide o rozhodnutie, ktoré mení práva a povinnosti chráneného oznamovateľa vyplývajúce z jeho služobného pomeru, a teda nemožno súhlasiť s námietkou účastníka konania, že personálny rozkaz č. 102 bol len deklaratórnym aktom. Skutočnosť, že tento personálny rozkaz nadväzoval na systemizačné opatrenie ministra, nemení nič na jeho právnej povahe - pracovnoprávny úkon v zmysle zákona o ochrane oznamovateľov. Rovnako tak personálny rozkaz č. 102 nemožno považovať len za technické vykonanie systemizačných zmien, keďže až personálnym rozkazom č. 102 bol chránený oznamovateľ preložený a zároveň aj odvolaný z doterajšej funkcie.

Odvolací orgán poukazuje na skutočnosť, že napriek vydanému organizačnému opatreniu ministra vnútra môže mať úkon prevelenia alebo prevedenia na inú funkciu v zmysle § 35 zákona č. 73/1998 Z. z. v znení neskorších predpisov rôzne podoby, spočívajúce napr. vo forme určenia lokality alebo pozície, na ktorú sa príslušník policajného zboru preveľuje alebo prevádza. Bez ohľadu na predchádzajúce organizačné opatrenie, teda môže prevelenie alebo prevedenie na inú funkciu samo o sebe predstavovať odvetu za podané oznámenie. **Neobstojí preto tvrdenie účastníka konania, že rozhodnutia vydané podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. v znení neskorších predpisov nemajú v sebe úvahovú zložku a majú len deklaratórny charakter.** Odvolací orgán zároveň zdôrazňuje, že predmetom správneho konania nebolo posúdenie, či k takejto odвете skutočne prišlo, ale sankcia za to, že tento preventívny mechanizmus v podobe konania podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľ účastník

konania nerešpektoval. Skutočnosť, z čoho účastník konania v pozícii zamestnávateľa vychádzal, aký mal pre daný pracovnoprávny úkon právny základ alebo motív má byť predmetom skúmania práve v konaní podľa § 7 zákona o ochrane oznamovateľov.

42. Odvolací orgán sa tiež zaoberal námietkou účastníka konania, podľa ktorého správny orgán nemá kompetenciu rozhodovať o výklade zákona a teda o výklade § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z., pretože to patrí súdu. Podľa účastníka konania začatie správneho konania je predčasné, neopodstatnené a nelegitímne. Tvrdí, že iba správny súd je oprávnený rozhodnúť, či bolo porušené ustanovenie § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z., a tiež, že správne konanie by mohlo nasledovať až po právoplatnom rozhodnutí súdu. Podľa účastníka konania úrad nemá dostatočné právne ani dôkazné podklady na konštatovanie porušenia povinností. Správne konanie preto nemá oporu v zákone ani v predložených dokumentoch. Účastník konania tiež upozorňuje, že úrad v napadnutom rozhodnutí nesplnil svoju povinnosť spoľahlivo zistiť skutkový stav a riadne odôvodniť svoje závery.
43. Po preverení obsahu administratívneho spisu a preskúmaní napadnutého rozhodnutia, s poukazom na bod 45 napadnutého rozhodnutia, odvolací orgán konštatuje, že uvedenou námietkou sa prvostupňový správny orgán už zaoberal, pričom sa s jeho závermi stotožňuje. Zároveň odvolací orgán uvádza, že podľa zákona č. 54/2019 Z. z. **má úrad právomoc vykonávať dohľad nad dodržiavaním ustanovení tohto zákona a je tiež oprávnený konať v správnom deliktuálnom konaní podľa § 19 ods. 3 zákona č. 54/2019 Z. z. nezávisle od toho, či správny súd už rozhodol o zákonnosti, resp. nezákonnosti konkrétneho personálneho rozkazu. Úrad má zákonnú kompetenciu rozhodovať o porušení povinností vyplývajúcich zo zákona č. 54/2019 Z. z., pritom tomuto konaniu nemusí predchádzať súdne konanie. Správne konanie nemusí byť viazané na rozhodnutie súdu, pretože správny orgán je v zmysle zákona o ochrane oznamovateľov oprávnený vykonať posúdenie dodržania zákonných povinností samostatne.**
44. K bodu 43 napadnutého rozhodnutia
45. Účastník konania namieta, že personálny rozkaz č. 102 spĺňa podmienky výnimky z povinnosti žiadať o súhlas úradu podľa § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z. opierajúc sa o § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z., ktorý podľa účastníka konania nešpecifikuje konkrétne druhy nárokov, ktoré by museli byť priznané, aby sa výnimka uplatnila (pracovnoprávny úkon priznáva nárok). Podľa účastníka konania ak by mal zákonodarca v úmysle akokoľvek obmedziť túto výnimku, výslovne by to uviedol. Účastník konania tvrdí, že personálny rozkaz č. 102 priznáva nárok, a preto by mal spadať pod uvedenú výnimku. Zároveň uvádza že správny orgán nemá právomoc skúmať obsah priznaného nároku nad rámec toho, čo zákon požaduje a teda stačí, že rozhodnutie obsahuje priznanie nároku. V tomto kontexte účastník konania poukazuje na princíp výkladu v prospech účastníka konania (pri pochybnostiach v správnom trestaní je potrebné uprednostniť výklad priaznivejší pre obvineného) a zásada zákonnosti v trestnom práve (správne trestanie sa nemôže aplikovať extenzívne v neprospech účastníka konania).
46. V bode 40 napadnutého rozhodnutia prvostupňový správny orgán konštatuje, že vzhľadom na predmet vedeného správneho konania je potrebné posúdiť vo vzťahu k personálnemu rozkazu podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. tri náležitosti, a to, **či sa jedná o pracovnoprávny úkon podľa zákona č. 54/2019 Z. z., či rozhodnutie o preložení v dôsledku organizačných zmien spadá do rámca povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z., a či boli vykonané v čase, kedy poskytnutá ochrana dotknutých oznamovateľov bola účinná.**
47. V zmysle ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z. môže služobný úrad vydať rozhodnutie v služobnom pomere voči chránenému oznamovateľovi len so súhlasom úradu. Z uvedeného pravidla existujú vo vzťahu k osobám v služobnom pomere tri výnimky: i) poskytnutie súhlasu chráneným oznamovateľom s rozhodnutím, ii) **ide o rozhodnutie, ktorým sa priznáva nárok** alebo iii) ak ide o rozhodnutie v služobnom pomere súvisiacom so skončením služobného pomeru, ktorý je dôsledkom právnej skutočnosti, ktorá nezávisí od posúdenia zamestnávateľa.
48. Podľa prvostupňového správneho orgánu v prípade personálneho rozkazu č. 102 nebola splnená žiadna z vyššie uvedených výnimiek z povinnosti postupovať podľa § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z. a účastník konania porušil povinnosť vyžiadať si súhlas úradu v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z.

49. V otázke výnimky z povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z., v zmysle ktorej sa súhlas na vydanie rozhodnutia v služobnom pomere nevyžaduje, ak ide o ide o rozhodnutie, ktorým sa priznáva nárok, odvolací orgán potvrdzuje závery prvostupňového správneho orgánu.
50. Nad rámec uvedeného odvolací orgán uvádza, že účastník konania nesprávne interpretuje podmienky výnimky z povinnosti žiadať úrad o súhlas pri urobení pracovnoprávneho úkonu uvedenej v § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z., ktorá sa týka priznania nároku. Personálnym rozkazom č. 102 tak ako je uvedené v bode 42 napadnutého rozhodnutia bol chránený oznamovateľ dňom 1. 4. 2024 preložený podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. na Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Leviciach Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Nitre služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a súčasne bol dňom 31. 3. 2024 odvolaný z doterajšej funkcie podľa § 35 ods. 9 zákona č. 73/1998 Z. z. s tým, že mu podľa § 35 ods. 10 zákona č. 78/1998 Z. z. patrí doterajší služobný plat ešte po dobu 6 mesiacov, ak je to pre neho výhodnejšie. Podstatou personálneho rozkazu teda nie je priznanie nároku, ten je **len akcesorickým dôsledkom prijatia rozhodnutia v služobnom pomere** podľa § 35 ods. 1 písm. a) a ods. 9 zákona č. 73/1998 Z. z. a nemení jeho podstatu, ktorá nie je priznaním nároku. Navyše, priznanie platových náležitostí v personálnom rozkaze má len deklaratórny charakter, ktorý vyplýva priamo zo zákona, konkrétne z ustanovení § 35 ods. 10 zákona č. 73/1998 Z. z. a je právnym dôsledkom rozhodnutia o preložení na inú funkciu.

K bodu 44 napadnutého rozhodnutia

51. Účastník konania ďalej v odvolaní tvrdí, že personálny rozkaz č. 102 bol len priamym dôsledkom organizačných zmien a že v takomto prípade nie je potrebný predchádzajúci súhlas úradu. Podľa účastníka konania organizačné opatrenie ministra vnútra SR bolo jediným možným spôsobom, ako zrušiť funkciu policajta – ide o rozhodnutie o systemizácii, nie o individuálny pracovnoprávny úkon a personálny rozkaz č. 102 bol priamym dôsledkom tohto systemizačného kroku, pritom nešlo o účelové rozhodnutie namierené proti chránenému oznamovateľovi keďže bolo vydaných viacero personálnych rozkazov. Preloženie nebolo dôsledkom odvetného opatrenia, ale logickou nevyhnutnosťou, keďže funkcia chráneného oznamovateľa bola zrušená.
52. Z obsahu personálneho rozkazu č. 102 vyplýva, že dňom 1. 4. 2024 bol chránený oznamovateľ zaradený v stálej štátnej službe vo funkcii staršieho vyšetrovateľa 1. oddelenia vyšetrovania odboru inšpekčnej služby Západ útvar inšpekcie Úradu inšpekčnej služby podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. preložený na Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Leviciach Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Nitre, služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a súčasne bol dňom 31. 3. 2024 odvolaný z doterajšej funkcie podľa § 35 ods. 9 zákona č. 73/1998 Z. z. Z obsahu personálneho rozkazu ďalej vyplýva, že chránenému oznamovateľovi patrí doterajší služobný plat ešte po dobu šiestich mesiacov, ak je to pre neho výhodnejšie. Personálny rozkaz bol odôvodnený tým, že organizačným opatrením ministra vnútra č. 7/2024 bola v dôsledku organizačných zmien dňom 31. 3. 2024 zrušená doterajšia funkcia chráneného oznamovateľa a dňom 1. 4. 2024 sa vytvorila nová funkcia s inou náplňou činnosti.
53. V súvislosti s vyššie vznesenou námietkou účastníka konania odvolací orgán uvádza, že personálny rozkaz č. 102, hoci vychádzal z organizačných zmien vykonaných organizačným opatrením ministra vnútra, **predstavoval individuálny pracovnoprávny úkon, ktorý mal priamy dopad na postavenie chráneného oznamovateľa**. Preto nemožno na tento rozkaz uplatniť výnimku z povinnosti žiadať o predchádzajúci súhlas úradu podľa § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z., a teda ani vylúčiť uloženie sankcie podľa § 19 ods. 3 tohto zákona.
54. Námietka, že nešlo o účelové rozhodnutie namierené proti chránenému oznamovateľovi, keďže bolo v dôsledku organizačných zmien vydaných viacero personálnych rozkazov je v rámci daného konania nerelevantná, keďže ide o konanie, ktorého predmetom je výlučne posúdenie, či došlo k spáchaniu správneho deliktu podľa § 19 ods. 3 zákona o ochrane oznamovateľov. Správneho deliktu podľa § 19 ods. 3 zákona o ochrane oznamovateľov sa dopustí ten, kto urobí voči osobe podľa § 1 ods. 4 zákona o ochrane oznamovateľov pracovnoprávny úkon bez súhlasu úradu, ak sa súhlas vyžaduje. Predmetné ustanovenie uvedeným odkazom nezahŕňa do predmetnej skutkovej podstaty odvetu za urobenie oznámenia ako súčasť objektívnej stránky správneho deliktu. Avšak odkaz na § 1 ods. 4 zákona o ochrane oznamovateľov v rozsahu vymedzenia okruhu osôb, voči ktorým má byť

pracovnoprávny úkon urobený je súčasťou objektívnej stránky správneho deliktu. **V tejto súvislosti odvolací orgán potvrdzuje, že pre právne posúdenie naplnenia skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 19 ods. 3 zákona č. 54/2019 Z. z. nie je relevantná skutočnosť, či personálne rozkazy možno kvalifikovať ako odvetu za oznámenie.**

K bodu 47 napadnutého rozhodnutia

55. Účastník konania ďalej v odvolaní namieta vnútorný rozpor napadnutého rozhodnutia a to, že správny orgán nesprávne posúdil predmet vedeného správneho konania. Podľa účastníka konania prvostupňový správny orgán porušil právo účastníka konania na spravodlivý proces, keď nedostatočne odôvodnil rozhodnutie a nezdôvodnil, prečo odmietol námietky účastníka konania, čo znamená porušenie práva na spravodlivý proces. Namieta aj to, že prvostupňový správny orgán neprihliadol na špecifiká služobného pomeru a opomenul, že vo veciach služobného pomeru policajtov sa rozhoduje vo forme individuálneho správneho aktu. Účastník konania ďalej opätovne namieta predčasnosť správneho konania tvrdiac, že prebiehajúce súdne konania týkajúce sa zákonnosti postupu a rozhodnutí účastníka konania v prípadoch založenej na totožnej právnej skutočnosti pri iných chránených oznamovateľov môžu potvrdiť zákonnosť postupu ministerstva, čo by viedlo k paradoxu, že ministerstvo zaplatí pokutu za úkony, ktoré súd uzná za legálne.
56. V kontexte vyššie uvedenej námietky odvolací orgán poukazuje na to, že z Ústavy SR, ani z doterajšej judikatúry Ústavného súdu SR a ani z Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „**Dohovor**“), nemožno vyvodzovať, že dôvody uvedené správnym orgánom sa musia zaoberať zvlášť každým bodom, ktorý niektorý z účastníkov konania môže považovať za základný pre svoju argumentáciu (I. ÚS 56/2001). Aj ustálená judikatúra správnych súdov potvrdzuje, že **nie je nevyhnutné, aby správny orgán detailne a vecne rozoberal každý argument žalobcu** (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžo/25/2016 zo dňa 29. júna 2017).
57. Odvolací orgán poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 3. 7. 2003, na ktoré poukazuje aj účastník konania, a v zmysle ktorého cit.: „Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.“
58. Nad rámec uvedeného odvolací orgán poukazuje na body 44 až 47 napadnutého rozhodnutia, v ktorých sa prvostupňový správny orgán zaoberal námietkami účastníka konania, ktoré vzniesol v rámci konania. Prvostupňový správny orgán zároveň v bode 44 napadnutého rozhodnutia správne uviedol, čo bolo predmetom správneho konania č. UOO-148/2025 (558/2024).
59. Odvolací orgán v tejto súvislosti konštatuje, že prvostupňový správny orgán sa v napadnutom rozhodnutí zaoberal všetkými podstatnými námietkami účastníka konania, ktoré mohli mať zásadný vplyv na rozhodnutie, a to tak, aby z neho bolo zrejmé, na základe čoho dospel k svojim skutkovým a právnym záverom (mutatis mutandis I. ÚS 241/07). Dodáva tiež, že skutočnosť, že vo veciach služobného pomeru sa rozhoduje vo forme individuálneho správneho aktu neneguje povinnosť služobného úradu, ktorý sa v zmysle § 2 písm. i) zákona o ochrane oznamovateľov považuje za zamestnávateľa. Podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov totiž môže zamestnávateľ „urobiť právny úkon alebo **vydať rozhodnutie v pracovnoprávnom vzťahu voči chránenému oznamovateľovi len so súhlasom úradu**“. Za pracovnoprávny vzťah sa v zmysle § 2 písm. e) zákona o ochrane oznamovateľov rozumie **aj služobný pomer**.

K uloženej sankcii

60. Účastník konania tvrdí, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu je právne nesprávne, pretože správny orgán nesprávne aplikoval právne normy, konkrétne ustanovenia zákona č. 54/2019 Z. z. a uložil pokutu za konanie, ktoré zákon nepostihuje. Rozhodnutie považuje za arbitrárne a správneho orgánu vytýka, že si vytvára právo podľa svojich potrieb. Upozorňuje na nesprávnu aplikáciu § 7 ods. 1 zákona

č. 54/2019 Z. z., ktorý nepredpokladá sankcie za dané porušenie povinností, a považuje to za porušenie zásady „nullum crimen, nulla poena sine lege“.

61. Odvolací orgán sa po preskúmaní administratívneho spisu, vrátane podkladov pre rozhodnutie uvedených v bode 16 napadnutého rozhodnutia stotožňuje zo závermi prvostupňového správneho orgánu a zdôrazňuje, že sankcia bola uložená v súlade so zákonom č. 54/2019 Z. z., pričom § 19 ods. 3 tohto zákona stanovuje pokutu za vykonanie pracovnoprávneho úkonu bez súhlasu úradu, hoci sa súhlas vyžaduje. Prvostupňový správny orgán správne vyhodnotil naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty tohto správneho deliktu, keď mal za dostatočne preukázané, že účastník konania porušil povinnosti vyplývajúce z ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z. tým, že vydal voči chránenému oznamovateľovi - XXXXXXXXXXXX, bez súhlasu úradu, Personálny rozkaz riaditeľa Úradu inšpekčnej služby č. 102 zo dňa 26. 3. 2024 (vydaný v Bratislave), ktorý vzal chránený oznamovateľ na vedomie dňa 27. 3. 2024 a ktorým bol chránený oznamovateľ podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. dňom 1. 4. 2024 preložený na Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Leviciach Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Nitre, služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a súčasne dňom 31. 3. 2024 odvolaný z doterajšej funkcie staršieho vyšetrovateľa 1. oddelenia vyšetrovania odboru inšpekčnej služby Západ, útvaru inšpekcie Úradu inšpekčnej služby.
62. Zároveň odvolací orgán poukazuje aj na § 7 ods. 1 zákona č. 54/2019 Z. z., ktorý upravuje základnú povinnosť zamestnávateľa (pred urobením pracovnoprávneho úkonu voči chránenému oznamovateľovi, na ktorý nedal súhlas, len so súhlasom úradu), ktorej porušenie bolo v konečnom dôsledku posúdené ako správny delikt podľa § 19 ods. 3.
63. Účastník konania tvrdí, že Úrad inšpekčnej služby nie je útvarom zaradeným v štruktúre účastníka konania, podľa účastníka konania takáto organizačná zložka a jej riaditeľ síce pôsobia pri ministerstve, avšak nie vo vzťahu vertikálnej podriadenosti tohto ústredného orgánu štátnej správy. Okrem toho poukazuje na to, že v čase vydania personálneho rozkazu č. 102 nebol zamestnávateľom chráneného oznamovateľa a teda žiadny pracovnoprávny úkon voči nemu nebol vykonaný.
64. Odvolací orgán poukazuje na znenie § 4a ods. 1 a 2 zákona č. 171/1993 Z. z. podľa ktorého je Úrad inšpekčnej služby osobitnou súčasťou Policajného zboru s pôsobnosťou pre celé územie Slovenskej republiky, na odhaľovanie, vyšetrovanie a skrátené vyšetrovanie trestných činov príslušníkov ozbrojených bezpečnostných zborov. V pôsobnosti Úradu inšpekčnej služby je aj vyšetrovanie a skrátené vyšetrovanie trestných činov colníkov. Úrad inšpekčnej služby plní tiež v rozsahu vymedzenom ministrom vnútra úlohy na úseku vnútornej kontroly, finančnej kontroly, ochrany osobných údajov, vybavovania sťažností, vybavovania petícií a úlohy zodpovednej osoby podľa osobitných predpisov v pôsobnosti Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. V zmysle § 4a ods. 4 zákona č. 171/1993 Z. z. vnútornú organizáciu Úradu inšpekčnej služby určuje minister vnútra na návrh riaditeľa Úradu inšpekčnej služby.
65. Napriek skutočnosti, že do funkcie riaditeľa Úradu inšpekčnej služby menuje vláda, je nepochybné, že Úrad inšpekčnej služby ako súčasť policajného zboru spadá pod riadiacu pôsobnosť ministra vnútra (§ 6 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z.), ktorý ako člen vlády stojí na čele Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (§ 3 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy). **V zmysle § 1 ods. 4 písm. b) zákona č. 73/1998 Z. z. je služobným úradom policajtov v služobnom úrade, teda aj tých zaradených v inšpekčnej službe, Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.** Riadenie služobných vzťahov prostredníctvom ministra vnútra, ktorý koná vo veciach služobného pomeru príslušníkov Policajného zboru Slovenskej republiky v zmysle zákona sám alebo v rozsahu ním ustanovenom prostredníctvom ďalších nadriadených, sa vzťahuje na príslušníkov Policajného zboru zaradených vo všetkých jeho službách, vrátane inšpekčnej služby (§ 3 zákona č. 73/1998 Z. z. a § 4 ods. 1 zákona č. 171/1998 Z. z.). Dokumentuje to aj skutočnosť, že personálny rozkaz, ktorého sa toto rozhodnutie týka, bol v odvolacom konaní potvrdený ministrom vnútra. Tvrdenie účastníka konania, že sa personálny rozkaz riaditeľa Úradu inšpekčnej služby netýka Ministerstva vnútra ako zamestnávateľa v zmysle § 2 a § 7 ods. 1 zákona o ochrane oznamovateľov, tak nemajú oporu v platnom právnom poriadku.
66. V súvislosti s výškou pokuty účastník konania vyjadruje nesúhlas s jej odôvodnením a uvádza, že neexistujú žiadne konkrétne kritériá, ktoré by odôvodnili výšku pokuty vo výške 6 000 eur. Okrem toho považuje porovnanie s inými pokutami za neopodstatnené, pretože skutkové okolnosti sa líšia a porovnávanie je teda neprimerané.

67. Odvolací orgán sa stotožňuje so záverom prvostupňového správneho orgánu, že zákon č. 54/2019 Z. z. je v časti správneho trestania koncipovaný na princípe objektívnej zodpovednosti, ktorého podstata spočíva v tom, že pri naplnení zákonom stanovenej skutkovej podstaty správneho deliktu správny orgán neskúma subjektívnu stránku porušenia zákona, ale len rozpor právneho stavu so stavom skutočným. Tento rozpor prvostupňový správny orgán na základe vykonaného dokazovania dostatočne preukázal, čím súčasne došlo k naplneniu obligatórných znakov skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 19 ods. 3 zákona č. 54/2019 Z. z., vydaním personálneho rozkazu v služobnom pomere bez súhlasu úradu vo vzťahu k chránenému oznamovateľovi, keď sa súhlas vyžadoval.
68. Rovnako sa odvolací orgán stotožňuje s bodom 49 napadnutého rozhodnutia a teda, a teda že je v diskrečnej právomoci správneho orgánu určiť výšku pokuty v rámci zákonom stanoveného rozpätia až do výšky 100 000 eur.
69. Prvostupňový správny orgán vo vzťahu k uloženej sankcii uvádza, že pri ukladaní pokuty prihliadal na závažnosť, spôsob, trvanie a následky protiprávneho konania a prihliadol aj na opakované porušenie povinnosti a na to, či sa týmto konaním alebo opomenutím konania porušili viaceré povinnosti. Správny orgán tak pri ukladaní pokuty vychádzal zo zákonom stanovených kritérií, na ktoré musí, v zmysle § 19 ods. 5 zákona č. 54/2019 Z. z., správny orgán prihliadať.
70. Odvolací orgán sa stotožňuje s argumentáciou prvostupňového správneho orgánu v bodoch 51 až 54 napadnutého rozhodnutia. V súvislosti s bodom 54 napadnutého rozhodnutia však odvolací orgán podotýka, že účastník konania sa uvedeného protiprávneho konania dopustil po tom, ako mu bola správnym orgánom za spáchanie rovnakého správneho deliktu podľa § 19 ods. 3 zákona č. 54/2019 Z. z. spočívajúcom v tom, že urobil voči viacerým chráneným oznamovateľom 12 pracovnoprávných úkonov (vydal personálne rozkazy okrem iného aj podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 78/1998 Z. z.) uložená rozhodnutím úradu zo dňa 23. 10. 2024, Sp. zn.: UOO- 453/2024, Č. r.: 4806/2024 sankcia vo výške 90 000 EUR. Zohľadniac predchádzajúcu sankciu a opakované porušenie zákona odvolací orgán poznamenáva, že v tomto konaní vzhľadom na okolnosti prípadu bolo možné uložiť prísnejšiu finančnú sankciu.
71. Záverom odvolací orgán konštatuje, že napadnuté rozhodnutie vychádzalo zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, prvostupňový správny orgán pri rozhodovaní vychádzal z dôkazov uvedených v bode 23 napadnutého rozhodnutia a mal dostatočne preukázané, že účastník konania naplnil všetky znaky skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 19 ods. 3 zákona č. 54/2019 Z. z.

E. Záver

72. Podľa § 59 ods. 1 správneho poriadku odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu, ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni.
73. Podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.
74. Podľa § 59 ods. 3 správneho poriadku odvolací orgán rozhodnutie zruší a vec vráti správny orgán, ktorý ho vydal, na nové prejednanie a rozhodnutie, pokiaľ je to vhodnejšie najmä z dôvodov rýchlosti a hospodárnosti.
75. Vychádzajúc z vyššie uvedených dôvodov postupom podľa 58 ods. 3 a § 59 ods. 2 správneho poriadku druhostupňový správny orgán v tomto konaní o odvolaní účastníka konania preskúmal rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu v celom rozsahu, pričom neidentifikoval dôvody na zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku a preto rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia a príslušnom odôvodnení.

Poučenie

ÚOO

ÚRAD NA OCHRANU
OZNAMOVATEĽOV

Podľa § 59 ods. 4 správneho poriadku sa proti tomuto rozhodnutiu nemožno odvolať. Toto rozhodnutie je preskúmateľné správnym súdom podľa zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov.

elektronický podpis

Zuzana Dlugošová

Predsedníčka Úradu na ochranu
oznamovateľov

Doručuje sa:

1. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866